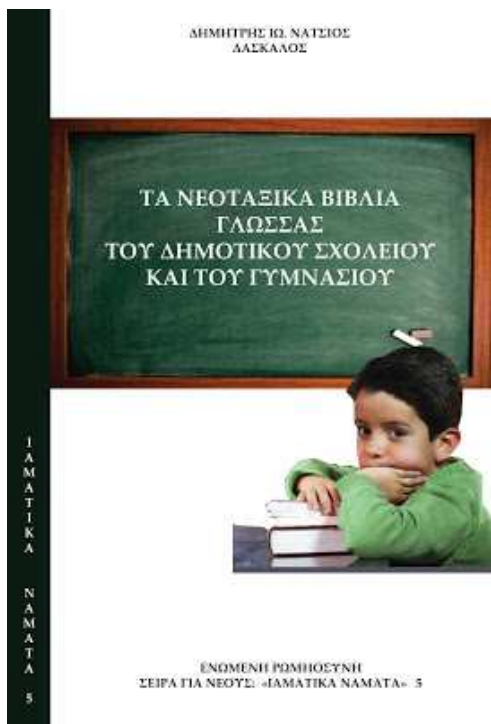

«Τὰ νεοταξικά βιβλία γλώσσας Δημοτικού καί Γυμνασίου»
Κυκλοφορήθηκε τὸ νέο βιβλίο τοῦ Δημήτρη Νατσιοῦ

http://www.orthodoxia-ellhnismos.gr/2012/10/blog-post_879.html

25 Οκτ 2012

**ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΩΜΕΝΗΣ
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ. ΓΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΙ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: 6985085012 - 2310552207**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Θὰ προσφύγω, κατ' ἀρχάς, σὲ τρία κείμενα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὴν Παιδεία. **Κείμενο πρῶτο Διονυσίου Σολωμοῦ.** Γράφει ὁ ἔθνικός μας ποιητὴς σὲ γράμμα τοῦ σπὸν Τερτσέτη, τὸ 1842, τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς ἀνάστασης τοῦ Γένους: «Εἶναι εἰκοσιένα χρόνια πού σάν σήμερα ἡ Ἑλλάδα ἔσπασε τίς ἀλυσίδες. Ἡ μέρα αὐτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἶναι μέρα γιὰ χαρὰ καὶ δάκρυα. Χαρὰ γιὰ τὰ μελλούμενα, δάκρυα γιὰ τὴ σκλαβιά τὴν περασμένη. Καὶ γιὰ σήμερα τί νὰ πῶ; Ἡ διαφθορὰ εἶναι τόσο γενικὴ κι ἔχει ρίζες τόσο βαθιές πού σὲ κάνει νὰ σαστίζεις. Μόνο ὅταν τὰ αἷτια τῆς διαφθορᾶς ἐξολοθρευτοῦν πέρα γιὰ πέρα, θὰ μπορέσουμε νὰ

ἔχουμε μιὰ ἠθικὴ ἀναγέννηση. Τότε τὸ μέλλον μας θὰ εἶναι μεγάλο, ὅταν ὅλα στηριχτοῦν στὴν ἠθικὴ, ὅταν θριαμβεύσει ἡ δικαιοσύνη, ὅταν τὰ γράμματα καλλιεργηθοῦν, ὄχι γιὰ μάταιη ἐπίδειξη, παρὰ γιὰ ὄφελος τοῦ λαοῦ, πού ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ Παιδεία καὶ ἀπὸ μόρφωση ἐθνικὴ. Τότε θὰ ἔχουμε –ἢ μᾶλλον θὰ ἔχουν τὰ παιδιά μας– μιὰν ἠθικὴ ἀναγέννηση καὶ τὸ μέλλον τῆς πατρίδας μας θὰ εἶναι μεγάλο». Ἦλπιζε ὁ ποιητὴς ὅτι θὰ ῥθει μιὰ τέτοια μέρα, ὅμως «ἀπὸ τότε δέσποζε ἡ ἀπροκάλυπτος περιφρόνησις τῶν πατρίων μας καὶ τῆς θρησκείας μας ὡς δεῖγμα εὐρωπαϊκῆς προόδου», ὅπως ἔλεγε τὸ 1855 περίπου ὁ ἀγωνιστὴς τοῦ '21, συγγραφέας καὶ... βουλευτὴς Μ. Χουρμούζης.

Κείμενο δεῦτερο Γεωργίου Σεφέρη, τοῦ τροπαιούχου νομπελίστα ποιητῆ μας. Γράφει τὸ 1946. «Στὰ χρόνια μας πρέπει νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶμε. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι πιά ἂν θὰ γράφουμε καθαρεύουσα ἢ δημοτικὴ. Τὸ τραγικὸ ζήτημα εἶναι ἂν θὰ γράφουμε ἢ ὄχι ἑλληνικά· ἂν θὰ γράφουμε ἑλληνικά ἢ ἓνα ὁποιοδήποτε ἑλληνόμορφο ἔσπεράντο. Δυστυχῶς ὅλα γίνονται σὰ νὰ προτιμοῦμε τὸ ἔσπεράντο· σὰ νὰ θέλουμε νὰ ξεκάνουμε μὲ ὅλα τὰ μέσα τὴ γλῶσσα μας. Ναι, αὐτὴν τὴ γλῶσσα, πού «διαβάζουνε οἱ ἀγράμματοι κι ἀγιάζουνε», τὴν ἔχουμε σακατέψει σήμερα στὰ σχολεῖά μας μέσῳ κυρίως τῶν περιοδικῶν ποικίλης ὕλης πού τὸ Ὑπουργεῖο διὰ βίου «ἀμάθειας» τὰ ὀνομάζει εὐφημιστικῶς βιβλία γλώσσας.

Κείμενο τρίτο Ἁγίου Ὁρους. Τὸ 1984 τὸ ἡσύχιο καὶ σιωπηλὸ «Περιβόλι τῆς Παναγίας μας» κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Γράφουν οἱ Ἁγιορεῖτες Πατέρες. «Ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα γίνεται συστηματικὴ προσπάθεια διαρκῶς ἀύξανόμενῃ νὰ πολεμηθεῖ ἡ πίστη. Νὰ βγεῖ ἀπὸ τὰ ἑλληνικά σχολεῖα ὁ Χριστός. Νὰ διαστρεβλωθεῖ ἡ ἱστορία μας. Νὰ εὐτελισθεῖ ἡ σημασία τῶν μεγάλων ἑορτῶν, τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, πού τόσο ζεῖ ὁ λαὸς μας. Νὰ παύσει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Γένους μας. Νὰ καταντήσουν τὰ παιδιά εὐκόλῃ λεία κάθε νοητοῦ ἢ φανεροῦ θηρίου». (Περιοδικὸ «Σύναξη», 1984). Δυστυχῶς ὅλα αὐτὰ τὰ βιώνουμε σήμερα στὰ σχολεῖα μας, πού ἀντὶ νὰ

είναι θεματοφύλακες τῶν τιμαλφῶν ἀξιῶν τοῦ Γένους μας, γυμνάσια πίστεως, ἀρετῆς καί ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα μας, μεταβλήθηκαν σὲ μάνδρες ἀφιλοπατρίας, ἀπιστίας καί ἀγραμματοσύνης. Ἐγγραφε ὁ Διονύσιος Σολωμὸς γιὰ μὀρφωση καί Παιδεία ἐθνική. Ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ φράση –Παιδεία ἐθνική– φρόντισαν οἱ λακέδες τῆς Νέας Τάξης νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ πιὸ κρίσιμου καί σημαντικοῦ ὑπουργείου, χωρὶς νὰ μᾶς ἐξηγήσουν τὸ λόγο. Καί ὅταν μιλάμε γιὰ ἐθνική Παιδεία, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἐννοοῦμε τὰ προσανάμματα ποὺ φώτισαν τὴν Οἰκουμένη. «Παιδεία ἐστὶ οὐ τὴν ὑδρίαν πληρῶσαι, ἀλλὰ ἀνάψαι ψυχὴν». Ἡ Παιδεία, λέει ὁ Πλάτων, δὲν εἶναι γέμισμα δοχείου –ὁ ἐγκέφαλος τοῦ παιδιοῦ– τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι «ἄδεια κανάτια» (Κόντογλου), ἀλλὰ ἄναμμα ψυχῆς, εἶναι φῶς, εἶναι μετάληψις ἀγιότητος (Χρυσόστομος) καί Φῶς Χριστοῦ ποὺ φαίνει πᾶσι. «Πρέπει νὰ στερεώσετε σχολεῖα ἑλληνικά νὰ φωτίζονται οἱ ἄνθρωποι». (Πατροκοσμᾶς). Τὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας οἱ δάσκαλοι ὀνομάζονται «φωτιστές τοῦ Γένους».

Καί σχολεῖα ἑλληνικά σημαίνει πῶς τὰ σχολεῖα δὲν εἶναι ἀπλῶς τόποι προσκλήσεως γνώσεων, ἀλλὰ κυρίως φροντιστήρια ἐθνικῆς καί χριστιανικῆς ἀγωγῆς, ὅπως ἔλεγε ὁ ἀθάνατος πρῶτος Κυβερνήτης μας Ἰωάννης Καπποδίστριας. Σχολεῖο ἀκόμη σημαίνει δάσκαλος. «Σχολεῖο ἴσον δάσκαλος», βροντοφωνάζει ὁ Παλαμᾶς. «Καλῶν τῶν διδασκάλων, καλοὶ καὶ οἱ μαθηταί», ἔλεγε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ἄς τὸ καταλάβουμε ὅλοι μας αὐτό. Καλὸ σχολεῖο δὲν εἶναι τὸ ἄριστο κτίριο καί ὁ θαυμάσιος ἐποπτικὸς ἐξοπλισμὸς. Τὸ καλὸ σχολεῖο τὸ κάνει ὁ καλὸς δάσκαλος. Ὅμως σήμερα καταστρέψαμε τὸν δάσκαλο ὡς θεμέλιο καί ψυχὴ τοῦ σχολείου, γιὰ νὰ τὸν μεταβάλλουμε σὲ μίζερο πενταροκυνηγό, σὲ συνδικαλιστῆ καί φροντιστῆ, σὲ πρότυπο, πολλές φορές, ἰδιοτέλειας καί ἀδιαφορίας, ποὺ ξέρει μόνον νὰ ἔχει διεκδικήσεις καί νὰ καταπίνει αὐτολογοκρινόμενος τίς ἀθλιότητες καί τίς προσβολές ποὺ ἐνσταλάζουν στὰ σχολεῖα οἱ ἀφιλόπατροι καί οἱ ἐκκλησιομάχοι ποὺ νέμονται τὴν ἑλληνικὴ ἐκπαίδευση. Ξέρετε τί σημαίνει δάσκαλος; Διαβάζω: «Ἡ ἐχθρική ἀντεπίθεση (ἐνν. τῶν Ἰταλῶν) τοῦ Μαρτίου (1941) ἔχει ἐκδηλωθεῖ. Τὸ 731 (ἐνν. ὕψωμα στὴ Βόρειο Ἡπειρο) ἔχει μεταβληθεῖ σὲ ἠφαίστειο. Οἱ φαντᾶροι μας, πεσμένοι μὲ τὴν κοιλιὰ στοὺς λάκκους τῶν ὀβίδων, πυροβολοῦν, χωρὶς διακοπὴ, γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὸ ἐχθρικό πεζικό. Ὁ δάσκαλος –ἔτσι ἔχει βαφτίσει τὸν διοικητὴ του ὁ λόχος, γιατί δημοδιδάσκαλος εἶναι τὸ ἐπάγγελμά του– μὲ προβιές καί ἐπιδέσμους, γύρω ἀπὸ τὰ κρουπαγημένα πόδια του, ἀντὶ γιὰ παπούτσια, χωρὶς νὰ προφυλάγεται τρέχει ἀπὸ διμοιρία σὲ διμοιρία καί δίνει ὁδηγίες.

Μὴν πυροβολεῖτε στὰ στραβά, παιδιὰ! Μὴν ξοδεύετε ἀσκόπως τίς χειροβομβίδες σας, τοὺς λέει. Κι ὅταν ὁ ταγματάρχης του φωνάζει νὰ μὴν ἐκθέτει τόσο τὸν ἑαυτό του, ὁ δάσκαλος τοῦ ἀπαντᾷ: Φοβᾶμαι μήπως χάσουμε τὸ ὕψωμα. Καί τί θὰ δικαιολογηθῶ ὕστερα ἐγὼ στοὺς μαθητές μου, ἅμα γυρίσω στὸ σχολεῖο;». (Χρ. Ζαλοκώστα, «Πίνδος», ἐκδόσεις «Ἐστία», σελ. 194. Τέτοιοι δάσκαλοι ἀνάγκασαν λογοτέχνη τῆς ἐποχῆς νὰ πεί: «Βγάλτε τὸ στεφάνι τῆς νίκης ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν στρατιωτῶν μας καί φορέστε τα στὰ κεφάλια τῶν δασκάλων τους». Καί αὐτὸ τὸ σχολεῖο, τὸ ρωμαϊκὸ, μὲ τέτοιους δασκάλους, ποὺ ξεσκόλιζαν παιδιὰ μὲ ἦθος καί γνώσεις, παιδιὰ ποὺ, ὅταν οἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτοῦσαν, πολεμοῦσαν ὄρθια στῆς ἱστορίας τὸ διάσελο, γιατί ντρέπονταν νὰ ντροπιαστοῦν, βαστοῦσε ὁ ταπεινὸς δάσκαλος ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἄρχισαν οἱ προοδευμένοι θολοκουλτουριάρηδες (οἱ ἐθνοαποδομητές) τοὺς ἐγκληματικούς πειραματισμούς, τὴν προσαρμογὴ στὴ Νέα Ἐποχὴ, τὸν ἐξευρωπαϊσμό τους, δηλαδὴ τὸν ἀφελληνισμό μας. Καί τὸ πέτυχαν. Τόσος πνευματικὸς ὑποσιτισμὸς, τόσες ἀκαθαρσίες Δύσης καί Ἀνατολῆς ξεβράστηκαν καί ξεβράζονται στὰ σχολεῖα μας, ὥστε «ἂν μᾶς ἔλεγε κανένας αὐτήν τὴν λευτεριά ὅπου θὰ γευόμαστε, θὰ περικαλοῦσαμε τὸν Θεὸν νὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς τοὺς Τούρκους ἄλλα τόσα χρόνια, ὅσο νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι, τί θὰ εἶπῃ πατρίδα, τί θὰ εἶπῃ θρησκεία, τί θὰ εἶπῃ φιλοτιμία, ἀρετὴ καί τιμιότης», λέει ὁ βαρὺς λόγος τοῦ πατριδοφύλακα στρατηγοῦ Μακρυγιάννη. Κι ἂν αὐτὰ φαίνονται ὑπερβολικά, θὰ ἀναφερθῶ σὲ κάποιες προσωπικὲς μου ἐκτιμήσεις ἀπὸ τὴν ἐμπειρία μου, ὡς μάχιμος δάσκαλος.

Διδάσκω σέ ένα από τά έννιακόσια πανελλαδικῶς σχολεῖα πού λειτουργοῦν μέ τό νέο πρόγραμμα. Στά σχολεῖα αὐτά ὅλοι οἱ μαθητές, ἀπό τήν Α' ὡς τήν ΣΤ' κάνουν καθημερινά 7ωρα. Τό πείραμα θά ἐπεκταθεῖ σ' ὅλη τήν Ἐπικράτεια, γι' αὐτό καί ὁ καϋμός τοῦ Ὑπουργείου νά κλείσει τά ὀλιγοθέσια καί νά γίνουν πολυδύναμα σχολικά κέντρα. Τί εἶναι αὐτά τά «Νέα Σχολεῖα»; Πάντα οἱ διά βίου χαλαστές βαφτίζουν τίς ἐπικίνδυνες «κενοτομίες» τους μέ τό ἐπίθετο «νέος». Ἀλλά «οὐδέν καινόν, τά πάντα κενά», κατά τόν ἀείχλωρο λόγο τοῦ Μ. Χάκκα. Θά περιοριστῶ στίς δύο πρῶτες τάξεις. Στίς Α' καί Β' τάξεις διδάσκονται ἀπό τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2010, ἐκτός τῶν «παραδοσιακῶν» μαθημάτων 2 ὥρες Ἀγγλική Γλῶσσα, 2 ὥρες Πληροφορική (Τ.Π.Ε. =Τεχνολογίες τῆς Πληροφορίας καί τῶν Ἐπικοινωνιῶν), 5 ὥρες Αἰσθητική Ἀγωγή (ἡ ὁποία περιλαμβάνει ἀντικείμενα, ὅπως Εἰκαστικά, Μουσική, Θεατρική Ἀγωγή). Ἡ Γυμναστική (Φυσική Ἀγωγή) αὐξήθηκε στίς 4 ὥρες. Ἄλλες 3 ὥρες εἶναι ἀφιερωμένες στήν Εὐέλικτη Ζώνη. Τί εἶναι αὐτή; Σύμφωνα μέ τό Διαθεματικό Ἐνιαῖο Πλαῖσιο Προγραμμάτων Σπουδῶν (Δ.Ε.Π.Π.Σ.) καί τό Ἀναλυτικό Πρόγραμμα Σπουδῶν (Α.Π.Σ.) Φ.Ε.Κ. 303/3–3–2003 τ. Β', στά πλαίσια τῆς Εὐέλικτης Ζώνης «θά πραγματοποιοῦνται διαθεματικές δραστηριότητες καί σχέδια ἐργασίας ... Ἡ Εὐέλικτη Ζώνη μπορεῖ νά λειτουργήσῃ ὡς φίλτρο ἀπό τό ὁποῖο θά περνοῦν τά διάφορα καινοτόμα ἐκπαιδευτικά προγράμματα». Νά δοκιμάζονται, δηλαδή, οἱ πειραματισμοί καί νά καθιερώνονται, ἂν πετύχει τό φιλτράρισμα. Διαθεματικότητα τώρα, ἄλλο νεφελῶδες πρᾶγμα κι αὐτό, σημαίνει ὅτι μποροῦν τά μαθήματα νά συσχετίζονται, νά ἐπικαλύπτονται (ὀριζόντιος ἄξονας παροχῆς γνώσεων). Πιο ἀπλά, διδάσκεις Ἱστορία ΣΤ' Δημοτικοῦ τήν Ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου. Μπορεῖς, πλὴν τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος, νά ἐπεκταθεῖς σέ γεωγραφικά στοιχεῖα, νά προσφύγεις σέ εἰκαστικές ἀπεικονίσεις, σέ θεατρική ἀγωγή καί σέ ὅ,τι ἄλλο σοῦ κατέβει στό κεφάλι. Νά περιφέρεις τή διδασκαλία γύρω ἀπό τό ἱστορικό γεγονός, ἀλλά νά μὴν ἐμβαθύνεις. Λίγο ἀπ' ὅλα, τσιμπολογήματα. Λίγη ἱστορία, λίγη γεωγραφία, λίγη λαογραφία, λίγο θέατρο καί στό τέλος τίποτε. Ἐχασες τά πάντα καί κυρίως τό πρότυπο τοῦ ἠρωῖσμοῦ καί τῆς αὐτοθυσίας, πού πρέπει νά ἐνσταλλάξεις στους μαθητές μέσω τοῦ συγκεκριμένου μαθήματος. Μέ ξεροκόμματα γνώσεων δέν χορταίνεις. Ἐπιφέρεις σύγχυση καί ἀμάθεια. Γι' αὐτό μιλάμε πλέον γιά δραστηριότητες καί ὄχι γιά διδασκαλία. (Νά στήνεις, ἀκόμη τά μαθητοῦδια στό Διαδίκτυο νά χαζεύουν τίς εἰκόνες καί νά καταστρέφεις τή μαγεία τῆς προσωπικῆς ἐπαφῆς, τήν συγκίνηση τῆς διήγησης, νά μετατοπίζεται τό κῦρος τῆς διδασκαλίας ἀπό τό πρόσωπο τοῦ δασκάλου στό ἄψυχο ἐργαλεῖο. Νά μεταβάλλεις τήν τάξη σέ Internet καφέ ἢ τό σχολεῖο σέ ΚΕΠ). Ἄν προσθέσουμε τίς παραπάνω ὥρες τῶν «νέων» ἢ ἐπαυξημένων ἀντικειμένων, προκύπτουν 16 ὥρες ἐβδομαδιαίως ἀφιερωμένες σέ «διασκεδαστικές» – ψυχαγωγικές δραστηριότητες. Δηλαδή ἀπό τά 6 χρόνια τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, τά μισά καί πλέον δαπανῶνται (ἢ σπαταλῶνται) σέ «ἀνάπτυξη δεξιότητων», σέ καταιγισμό ἀντικειμένων, εἰς βάρος τῆς κύριας ἀποστολῆς τοῦ σχολείου πού εἶναι νά φωτίζει τή συνείδηση καί νά προσφέρει τά ὑλικά τῆς ἐλευθερίας. Αὐτό εἶναι τό Νέο ἢ Ψηφιακό Σχολεῖο. Καί ἐπειδὴ ἀκριβῶς παύει νά εἶναι σχολεῖο μάθησης καί διάπλασης χαρακτῆρα, ὑποστηλώνεται μέ πομπολυγῶδη καί ἠχηρά ἐπίθετα: νέο, ψηφιακό, διαδραστικό καί λοιπά ἀερογεμῆ λεξίδια. Σχολεῖο πού μιλάει γιά ἀνταγωνισμό, γιά κοινωνικό κανιβαλισμό καί ὄχι γιά προορισμό καί ἦθος.

Ποιές εἶναι ὅμως οἱ ἐντυπώσεις ἀπό τό πείραμα; Πρῶτον: Τό ὥραριο, τά πενθήμερα ἐπτάωρα, ἐξαντλοῦν σωματικά καί ἐξοντώνουν ψυχολογικά τούς μικροὺς μαθητές, ὅλων τῶν τάξεων τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου. Τό νά καθλώνεις ὅμως στά θρανία, ἀπό τίς 8 τό πρῶτ' ὡς τίς 2 τό μεσημέρι, 6χρονα καί 7χρονα παιδιά, εἶναι τοῦλάχιστον ἀντιπαιδαγωγικό. Ἡ σωματική κούραση ἀφαιρεῖ τή ζωντάνια καί τή δροσιά τῆς ἡλικίας καί ἀκυρώνει τήν ἐκπαιδευτική διαδικασία. Μετά τό 5ωρο τά παιδιά ἀτονοῦν, καταβάλλονται, κουράζονται, ἀδιαφοροῦν. Μέ τέτοιους ἀπαράδεκτους, φρενήρεις ρυθμούς στό τέλος θά ἀπηυδῆσουν καί θά βαρεθοῦν τό σχολεῖο.

Δεύτερον: Ὑποβαθμίζεται, λόγω πληθώρας διδακτικῶν ἀντικειμένων, τό μάθημα τῆς γλώσσας, τό σημαντικό καί σπουδαιότερο γι' αὐτὴν τήν ἡλικία. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, λέει

μιά παλιά ιστορία όσο και ο κόσμος, στην οποία ο άνθρωπος είχε την εξουσία να ονομάσει τὰ ζῶα καὶ τὰ ἄλλα πλάσματα. Τὴ δυνατότητα, δηλαδή, νὰ ἀποκαλεῖ, νὰ δίνει ζωὴ». Ἡ γλῶσσα εἶναι ζωὴ. Τὸ νὰ μαθαίνεις, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, νὰ γράφεις, νὰ διαβάζεις καὶ νὰ μιλάς σωστά, σημαίνει ὅτι μαθαίνεις νὰ σκέφτεσαι σωστά. («Λόγος καὶ διάνοια ταύτόν», λέει ὁ Πλάτων, στὸν Σοφιστὴ 263ε). Στὴν ἐξοπλιστικὴ αὐτὴ ἡλικία κυρίως ὀφείλει τὸ σχολεῖο νὰ καλλιεργεῖ τὴ γλῶσσα, πρᾶγμα ποῦ δὲν γίνεται ἂν συνυπολογιστεῖ καὶ ἡ ἀβάσταχτη ἐλαφρότητα τῶν σχολικῶν ἐγχειριδίων. Μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικότερες συνέπειες αὐτῆς τῆς γλωσσικῆς ἀνεπάρκειας εἶναι ὅτι προτρέπει, ὀδηγεῖ σὲ πράξεις βίας, ποῦ θὰ μπορούσαν νὰ ἀποφευχθοῦν μὲ τὸν λόγο. Πολλὰ παιδιά φτάνουν στὴν ἐξαλλοσύνη καὶ τὴν ἀπελπισία γιατί δὲν μποροῦν νὰ ἐκφραστοῦν. Δὲν ἔχουν τὶς λέξεις. «Πάρε τὶς λέξεις μου, δῶς' μου τὸ χέρι σου», γράφει χαριτωμένα ὁ ποιητικὸς λόγος.

Τρίτον: Καταργεῖται ἡ εὐλογημένη σχέση δασκάλου καὶ μαθητῆ. Αὐτὸς ὁ ὁμορφος δεσμὸς χιτίζεται καθημερινὰ μέσα στὴν τάξη καὶ προϋποθέτει ἦθος, ἐλευθερία καὶ σοφία ἀπὸ τὴ μία, ἄσκηση, ὑπακοή, σεβασμὸ καὶ ἀγάπη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Δάσκαλος καὶ μαθητῆς εἶναι κατάκτηση ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ προσέχουμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ καὶ νὰ μὴν τὴ θυσιάσουμε σὲ ἀνόητους πειραματισμοὺς. Πότε νὰ προλάβει «νὰ δεθεῖ» τὸ πρωτάκι μὲ τὴ δασκάλα του, ὅταν μπαινοβγαίνουν λαχανιασμένοι καὶ ἀσθμαίνοντες 7-8 ἐκπαιδευτικοὶ εἰδικότητων;

Τέταρτον: Πληροφορικὴ καὶ Ἀγγλικά ἀπὸ τὴν Α' Δημοτικοῦ. Αἰτιολόγησε ἡ διὰ βίου ὑπουργὸς (ὁ σκληρότερος πυρῆνας τῆς Νέας Τάξης) τὴν πρόωρη εἰσαγωγή τους, γιὰ νὰ γίνει τὸ σχολεῖο ἀνταγωνιστικὸ; Καὶ αὐτὴ καὶ ὁ ἐντολοδόχος της εἶναι ἐπικίνδυνοι καὶ ὑποπτοί. Τί θὰ πεῖ ὅτι μέσω τῆς χρήσης τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, «θὰ πάρουν τὰ παιδιά τῆς σημερινῆς γενιᾶς αὐτὸ ποῦ χρειάζονται, ὥστε νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ αὔριο», ὅπως δήλωσε σὲ παλιότερη συνέντευξή του ὁ Γ.Α.Π. Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ «αὐτό»;». Ἀπὸ πότε ἡ διαδικτυακὴ ἀποχαύνωση εἶναι αὐτὸ ποῦ χρειάζονται τὰ παιδιά; Μιὰ παραπομπή. Στὸ βιβλίο «Ἡ ἀνολοκλήρωτη ἐπανάσταση» τοῦ Μ. Δερτούζου (μακαρίτη πιά), ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε καθηγητῆς στὸ MIT, ἐπιστήμονας παγκόσμιας ἐμβέλειας καὶ αὐθεντία στοὺς ὑπολογιστές, διαβάζουμε: «Σὲ ὀλόκληρο τὸν κόσμο, ἀγέλες πολιτικῶν, ὀδηγούμενες ἀπὸ αὐτοὺς τῶν Η.Π.Α., ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἀκατάληπτο δόγμα τοῦ συρμοῦ ὅτι ἑκατομμύρια παιδιῶν σὲ χιλιάδες σχολεῖα πρέπει νὰ εἶναι διασυνδεδεμένα. Μπορεῖτε νὰ αἰσθανθεῖτε τὴ ζέση τους. Δὲν εἶναι τόσο ὑπεύθυνο καὶ μοντέρνο νὰ θέσουμε τὴ νέα τεχνολογία στὴν ὑπηρεσία τοῦ εὐγενικότερου κοινωνικοῦ στόχου τῆς ἐκπαίδευσης τῶν παιδιῶν μας; Ὁχι ἀκριβῶς. Μετὰ ἀπὸ 35 χρόνια πειραματισμῶν μὲ τοὺς ὑπολογιστές σὲ διάφορους τομεῖς τῆς ἐκπαίδευσης δὲν ἔχει βρεθεῖ ἀκόμη ἀπάντηση στὸ κεντρικὸ ἐρώτημα: «Οἱ ὑπολογιστές εἶναι πρᾶγματι ἀποτελεσματικοὶ στὴν ἐκπαίδευση;». Τὰ στοιχεῖα ἀπὸ πολυάριθμες μελέτες πάνω στὸ ἂν οἱ ὑπολογιστές βελτιώνουν τὴν οὐσιαστικὴ μαθησιακὴ διαδικασία εἶναι συντριπτικὰ ἐκκρεμῆ... Ἄς ἀσχοληθοῦμε ἀπλῶς μὲ μιὰ στατιστικὴ ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν στοιχείων. Οἱ Ἀμερικανοὶ μαθητῆς γυμνασίου καὶ λυκείου κατατάσσονται σταθερὰ ἀπὸ δωδέκατοι μέχρι δέκατοι ὄγδοοι, διεθνῶς, στὶς ἱκανότητες ποῦ ἐμφανίζουν στὰ μαθηματικά καὶ στὴ φυσικὴ, ἐνῶ οἱ Ἀσιαῖτες μαθητῆς ἔρχονται πρῶτοι. Καὶ ὅμως οἱ Ἀμερικανοὶ μαθητῆς ἔχουν πολὺ μεγαλύτερη πρόσβαση σὲ ὑπολογιστές ἀπ' ὅ,τι οἱ ἀντίστοιχοι Ἀσιαῖτες. Τί εἶναι αὐτὸ ποῦ κάνουν οἱ Ἀσιαῖτες ἐκπαιδευτικοὶ χωρὶς τὴν τεχνολογία, ποῦ καλὸ θὰ ἦταν νὰ μιμηθοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκπαιδευτικοί; Ἐνας λόγος ποῦ οἱ ἀπόψεις συνεχίζουν νὰ εἶναι διχασμένες ἔχει ἄμεση σχέση μὲ αὐτὸ ποῦ κάνουν καλύτερα οἱ ἄνθρωποι – δάσκαλοι. Δηλαδή νὰ ἀνάβουν τὴ φλόγα στὴν ψυχὴ τοῦ μαθητῆ, νὰ τὸν στηρίζουν, νὰ ἀποτελοῦν πρότυπο. Κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν μεταφέρεται εὐκόλα μέσω τῆς πληροφορικῆς». (Ἐκδ. «Λιβάνη», σελ. 243–244). Τί λέει στὸ τέλος ὁ σοφὸς καθηγητῆς; Σχολεῖο ἴσον δάσκαλος καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος: «Παιδεῖα ἐστὶ οὐ τὴν ὑδρίαν πληρῶσαι, ἀλλὰ ἀνάψαι αὐτήν». Ἄν στήσουμε 6χρονα καὶ 7χρονα παιδιά μπροστὰ σὲ ὑπολογιστῆ, θὰ μιλάμε γιὰ πλήρη ἐξάρτηση, γιὰ ἀδιανόητη καταστροφὴ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Παρῆλθαν 10 χρόνια ἀπὸ τότε ποῦ γράφτηκε τὸ βιβλίο καὶ ἤδη στὴν Ἀμερικὴ –«ἂν θέλεις νὰ δεῖς τὴν Ἑλλάδα τοῦ

μέλλοντος επισκέψου την σημερινή Αμερική»– υπάρχει τρομερή άνησυχία για τον διαδικτυακό έθισμό ή «ήλεκτρονική μορφίνη», όπως ονομάζεται. Ως τότε θα άνεχόμαστε τους μαθητευόμενους μάγους να πειραματίζονται με τα παιδιά μας, με άνομολόγητο σκοπό την κατασκευή του χωρίς μνήμη, πίστη και πατρίδα καταναλωτή τηλεοπτικών και διαδικτυακών σκουπιδιών; Είναι δυνατόν, πριν ακόμη προσλάβουν οι μαθητές, τα πρωτάκια, τους μηχανισμούς εκμάθησης και οίκειωσης της μητρικής τους γλώσσας, να βραχυκυκλώνονται με την εκμάθηση μιας ξένης γλώσσας;

Πέμπτον: Έδώ συμβαίνει μία καταστρεπτική παρεξήγηση. Το σχολείο δεν είναι χώρος πειραμάτων, έξουδετέρωσης κοινωνικών ανισοτήτων, ένσωμάτωσης μεταναστών και άλλων κρανιοκενών ιδεολογημάτων καρυκευμένων με εύχη επίθετα. Το σχολείο δεν πρέπει να καινοτομεί, αλλά να συντηρεί –μέ την απλή και πρωταρχική σημασία του όρου– πρωτίστως. Να διαφυλάττει ό,τι παρέδωσε ή πείρα των προγόνων και να τα παραδίδει, αυτό σημαίνει Παράδοση, στους νεότερους και όχι ό,τι γυαλίζει στον κάθε συμπλεγματοειδή και άσχετο να βαφτίζεται καινοτομία και να διοχετεύεται στο σχολείο.

Έκτον: Άφησα τελευταία τα βιβλία της γλώσσας, τα οποία είναι τα σημαντικότερα και, από πλευράς συγγραφής, τα δυσκολότερα. Γεφυρώνουν την προσχολική ηλικία με την σχολική φάση της παιδικής και σημαδεύουν τον ψυχικό μας κόσμο έφ' όρου ζωής. Ο δάσκαλος και το άναγνωστικό –όπως το λέγαμε παλιά– άποτελούν για το μικρό μαθητή ένσάρκωση της κοινωνίας στην οποία το σχολείο τον οδηγεί. Στο σχολείο το παιδί καλείται για πρώτη φορά να έργασθεί υπεύθυνα, να συνειδητοποιήσει ότι ή ζωή δεν είναι μόνο άνεμελο παιχνίδι, αλλά κυρίως κόπος προσφοράς και ότι έν τέλει στή θυσία της προσφοράς, βρίσκεται ή πιό μόνιμη, ή πιό μεγάλη χαρά. Στα νέα βιβλία γλώσσας του Δημοτικού και του Γυμνασίου (άπό το 2006) έχουμε για πρώτη φορά στην ιστορία ύποχώρηση του λογοτεχνικού κειμένου κατά 70% και την είσαγωγή νέων κειμενικών ειδών, όπως: συνταγές μαγειρικής, μικρές άγγελίες, διαφημίσεις, άφισες, οδηγίες χρήσης συσκευών, κόμικς, άρθρα άπό έφημερίδες και περιοδικά. Στο Γυμνάσιο κυριαρχεί ή πρόωρη σεξουαλικότητα, τά άνούσια κείμενα, άντιρατσιστικές ύστερίες, τό ιδεολόγημα της πολυπολιτισμικότητας, κείμενα άπαισιόδοξα, καταθλιπτικά, που έξωραίζουν τον καταναλωτισμό, κείμενα χωρίς άξίες και ίδανικά, που προβάλλουν την άτομικότητα και βάλλουν εύθέως κατά της πίστης και της πατρίδας μας. Το έπιχείρημα των άρμοδιών είναι ή προσαρμογή στή σύγχρονη, νέα έποχή. Και άφου οι σύγχρονοι θεοί είναι ό καταναλωτισμός και ή άνταγωνιστικότητα, γιατί τό σχολείο να άντισταθεί; Ο λαός μας όμως έλεγε: «κάλλιο γνώση παρά γρόσι». Τώρα ή γνώση ύποκλίνεται στην πληροφορία, στο έφήμερο, στο άχρηστο, για να καταλήξουμε σ' έναν νέο τύπο άνθρώπου: στον μορφωμένο βάρβαρο. Μία απλή περιδιάβαση στα βιβλία γλώσσας Δημοτικού και Γυμνασίου, τά περιοδικά ποικίλης ύλης, άποκαλύπτει γιατί τά βιβλία αυτά βάλλουν κατά της έλληνοσώτειρας Έκκλησίας μας, κατά της Πατρίδας μας και συνιστούν προπαιδεία καταναλωτισμού.

«Όταν μου πειράζουν την Πατρίδα και θρησκεία μου, θα μιλήσω, θα νεργήσω κι ό,τι θέλουν άς μου κάμουν».

Στρατηγός Μακρυγιάννης.

enromiosini.gr